

Text: Kol 3,12-17

Datum: 29. května 2016

Kazatel: Naděje Čejková

Místo: Třebechovice (sborový den)

Milé sestry a milí bratři,

víte, co to znamená: nedělní šaty? Předpokládám, že ano. Většina z vás – a dokonce i já – pamatuji doby, kdy lidé neměli tolik šatstva, jako máme všichni dnes. Pamatuji se na svého prastrýce, u kterého jsme na vesnici bydleli. Celý týden nosil na pole a do chléva jedno oblečení: košili a kalhoty. V sobotu se vykoupal a oholil. A na neděli si vzal všechno čisté. Ve skříni měl jen jeden oblek – ten se nosil do kostela (a na pohřby). Neděle se nelišila od ostatních dní jenom tím, že se kromě nezbytné práce v hospodářství odpočívalo. K neděli patřilo čisté oblečení, bohoslužby a nedělní oběd.

Apoštol Pavel mluví o tom, co si mají oblékat ti, kteří patří do církve. Píše: oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru, trpělivost. Kraličtí říkají: Protož oblectěž se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost.

To všechno jsou křesťanské ctnosti, o kterých jsme mnohokrát slyšeli. Sami s nimi ovšem máme problém. A učit je své děti – nad tím máme rozpaky ještě větší. Soucit, dobrotu, skromnost, pokora, trpělivost – copak se s takovými vlastnostmi dá podnikat? S tím můžeme dobře vyjít možná v neděli v kostele. Nasadit si je na neděli jako nedělní šaty, a potom je zase rychle odložit. Na všední den se moc nehodí. Do práce se hodí ostré lokty, sebevědomí, umět se včas ozvat, myslet víc na sebe než na druhé. Bez trochy zdravého sobectví bychom putovali z deště pod okap a zase zpátky.

Pravdou je, že Pavlova slova v první řadě do sborového společenství míří. V tuto chvíli mu jde skutečně o život ve sboru. Soucit, dobrotu, skromnost a trpělivost jsou základem, na kterém se má budovat sborové společenství. A je toho, k čemu nás Pavel vede, ještě víc. Pokračuje: *Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne mír Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční. Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch.*

Víme, jak je těžké žít vedle sebe dlouhou dobu. I ve sboru. Co se nashromáždí kuřích ok, křivd, ublížení, kolik bychom toho mohli o druhých vyprávět, nebyla by to jenom chvála a často bychom měli pravdu. V Kolosech to nebylo jiné. Proč si myslíte, že toho apoštol do sboru v Kolosech tolik píše? Asi proto, že s tím také měli své zkušenosti, že to bylo potřeba.

Ve sboru v Kolosech se sešli lidé z různých společenských vrstev. Měli různé osudy. Měli také různé představy o tom, jak se víra projevuje. Někteří utíkali do mystických prožitků, jiní se zaměřili na důkladnou starobylou liturgii, vznikaly různé skupiny s různými náboženskými důrazy.

Na jedné straně hrozilo, že si každý bude věřit po svém. Na straně druhé mohlo dojít k tomu, že jedni druhé převálcují. Na jednu stranu soukromá víra, na stranu druhou silné náboženské skupiny.

Mnohé z Pavlova vyučování je zaměřeno na službu křesťanů ve světě a na ni dojde také za chvíli. Nyní jde ale o nás. O nás všechny dohromady. „Snášejte se navzájem, odpouštějte si, mějte lásku, která spojuje – doslova: oblečte lásku, která všechno spojuje -, byli jste povoláni v jedno společné tělo, navzájem se učte, napomínejte se.“ Je to velký nárok – právě na pokoru a trpělivost. Ale máme kde brát. Znovu vám přečtu celý 16. verš: *Necht' ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch.*

Co vám to připomíná? Celé bohatství Slova Kristova. Vyučování. Žalmy, slavení Božích činů, chvály, zpěv. Přítomnost Ducha svatého. Trochu jinak: bible, kázání, písně, modlitby. To jsou přece naše bohoslužby. Tak, jak se tady scházíme. Připomínání všeho, co Bůh pro nás udělal. Vzájemný rozhovor, společné písně k Boží slávě, prosby o Ducha svatého. To je to, co drží církve od samého začátku. Pravidelné společné shromáždění. Kázání Božího slova, vyznání vin, prosby o odpuštění, život z Boží milosti, hledání cest k Bohu a k lidem. Nezačínáme nárokem, ale připomínáním všeho toho, co nám bylo dáno. Bůh nás vyvolil, miluje nás, obdařil nás svatostí. Kristovo vzkříšení se týká našeho života a naší smrti. Kristova sláva se týká také nás. To nejsou zbožné fráze, to je skutečnost, kterou apoštol Pavel vztahuje na všechny, kteří uvěřili v Ježíše jako Syna Božího, kteří v této víře byli pokřtěni a rozhodli se z této víry žít.

Společně. Společně s ostatními křesťany. V tom bývá často kámen úrazu. V každé době. Společně něco dělat, a dělat to dlouhodobě, bývá vždycky složité. Ale jde to. Jde nám přece o společnou věc. Máme jedno východisko a společný cíl. Proto jdeme jednou společnou cestou. Není to jednoduché, každý má jiné dispozice, jiné tempo, jinou startovní čáru, jiné představy o tom, kudy jít a kdo má mít hlavní slovo. Víme, kdo by ho určitě mít neměl, bez koho bychom se obešli, kdo by měl kde přidat - času, sil, peněz, vlídnosti ochoty.

Kdyby nás Pán Bůh nedržel, kde by nám byl konec. Ale drží nás – svým Duchem, obětí svého Syna, odpuštěním, které nám dává a ke kterému nás vede. Láskou, kterou každou neděli vyspravuje naši chatrnou víru. Drží nás pohromadě se sebou. Drží nás – každého osobně, abychom ustáli další týden. A pomáhá nám, abychom drželi také navzájem. V neděli i ve všední den. Na bohoslužbách, biblických hodinách, při čtení knih, v modlitbách se povzbuzujeme a učíme, co patří k životu s Bohem a co k němu nepatří. Tak, abychom s tím vyšli a řídili všechno, s čím se potkáme a co děláme.

K tomu máme směřovat. Apoštol Pavel říká: *Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.* To co děláme, když se po bohoslužbách vrátíme domů, jak žijeme se svou manželkou nebo manželem, jak se srovnáváme mezi generacemi a jak žijeme jako občané ve společnosti, jak se chováme jako zaměstnanci a zaměstnavatelé. To všechno ukazuje, jestli žijeme nebo nežijeme jako děti Boží. Víra není to, že se dobře naučíme katechismus. Víra není soukromá věc, kterou v neděli oprášíme a na celý týden ji uložíme spolu

se svátečním oblečením zase na další výjimečnou příležitost. Nedělní šaty mohou zůstat ve skříni. Všechno ostatní si naopak máme obléci a nechat na sobě celý týden. Od neděle do neděle. Soucit, dobrota, pokora, trpělivost, láska, pokoj a vděčnost jsou silou, která nás pronese všedními dny se všemi jejich radostmi a starostmi. Byla by velká škoda, kdybychom si to nechali jenom na neděli. Jsme vyvolení Boží, svatí a milovaní. A to přece neplatí jenom jeden den v týdnu, ale pořád. **Amen.**